

DANIELLE STEEL
KISEMMIZVE

DANIELLE STEEL
KISEMMIZVE

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Fall from Grace*

Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of
Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York

Copyright © 2018 by Danielle Steel

All rights reserved

Jacket photograph © *Yves Callewaert/ImageBrief.com*

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation

© by F. Nagy Piroska, 2019

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2019

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Csodálatos gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának!*

*Ha kudarcot vallotok, bukásotok legyen
minél fájdalommentesebb,
és az értékes tanulságokat levonva
mihamarabb álljatok talpra.
Egy kudarccal semmi sem ér véget,
bármi legyen is a látszat.
Áldjon meg benneteket az Isten
csodás újrakezdésekkel.
Teljes szívemből szeretlek benneteket,*

*mindörökké:
Mami/DS*

Lesz idő, amikor úgy fogod érezni, hogy mindennek vége.

Az lesz a kezdet.

LOUIS L'AMOUR

Kedves Olvasóim!

Roppant érdekes volt számomra ennek a könyvnek a megírása, mivel olyan élethelyzeteket érint, amelyek a valóságban is előfordulhatnak. A mesebeli gonosz mostohaanyák általában megkapják a magukét, Hófehérke és a hozzá hasonló sorsú mesefigurák történetéig visszamenőleg. De mi a helyzet a gonosz mostoha-gyerekekkel?

Az utóbbi időben több rémtörténetet is hallottam kedves mostohákról, akik jó feleségek, és férjük gyermekeinek jó mostohái voltak, ám ezek a gyerekek felnöve, az apjuk halála után mostohaanyjuk ellen fordultak, és kiforgatták őket mindenükből. Egy asszonynak, aki férje haláláig jó körülmények között élt, majd egyik nappól a másikra kisemmizetté vált, saját jövedelem híján immár a puszta megélhetés is gondot jelent. Márpedig honnan volna saját jövedelme annak, aki hosszú évekig „csak” a család és a közös otthon körüli teendőket látta el? Ez az igazi kegyvesztett állapot! A szeretett férj halálával a feleség szerepének és rangjának, ezzel együtt a létbiztonságnak az elvesztése felfoghatatlan csapás. És amikor valaki ráébred a zord valóságra, hatalmas bátorságra, erőre és találékonyságra van szüksége ahhoz, hogy új életet kezdve, újra kitalálja önmagát.

Egy másik téma, ami ugyancsak nagyon érdekelt: hogyan kerülhetnek emberek olykor ártatlanul a törvénytisztezők közé például üzleti partnerük, főnökük tettei vagy akár önnön megfontolatlan cselekedeteik következtében, mert nem számoltak a kockázatokkal. Mi történik

azzal, akit megfosztottak mindenétől, ráadásul oda lett a makulátlan híre is? Mi történik egy naiv, ártatlan emberrel, akit bűncselekmény elkövetésével vádolnak vagy akár börtönbe is zárnak? Mert ilyesmi is megtörténhet.

Ilyen körülmények között az élet újraépítése nem kis erőpróba annak, akit kisémmiztek, aki mellett már nem áll ott oltalmazón a szeretett férj, akit gonosz emberek kihasználnak, s a körülmények is összeesküdni látszanak ellene. Hirtelen ismeretlen világban találja magát, ahol nem számíthat védelemre. Az embernek ilyenkor vissza kell állnia a rajtvonalhoz, és lépésről lépésre, nap mint nap kemény és becsületes munkával, sok bátorsággal kell felépítenie maga számára egy új életet, egy új világot.

Vajon mi következik akkor, ha hirtelen minden rosszra fordul, ha a teljes biztonságban eltöltött boldog évek után az ember egyszeriben kegyvesztett lesz, ha mindaz, ami eddig körülvette, egy szempillantás alatt semmivé foszlik? Akkor megtudhatja, ki is ő igazából, mi a legfontosabb számára az életben, és felfedezhet magában egy olyan erőt, aminek a létezéséről korábban sejtése sem volt.

Remélem, éppúgy élvezik majd ezt a történetet, mint amennyire én kedvettem leltem a megírásában!

*Szeretettel:
Danielle Steel*

KISEMMIZVE

Első fejezet

Sydney Wells egyre csak a nyári záport bámulta odakint, és úgy érezte, mintha víz alatt úszna. Az elmúlt nyolc napot sokkos állapotban élte át. Andrew, aki tizenhat évig volt a férje, felült a kedvenc motorjára, és útnak indult, hogy elintézzon valamit. A connecticuti házuktól nem messzire lévő gyér forgalmú mellékúton haladt. Rajongott a gyors autókért és a régi motorke-rek-párokért, most is az egyik legjobb motorjával, egy Ducával ment. Azt mondta, csak elugrik pár percre, de még órák múlva sem jött haza. Sydney arra gondolt, hogy összetalálkozhatott egy barátjával, vagy eszé-be jutott, hogy a tervezetten kívül még elintézt-e ezt-azt, ha már eljött otthonról, és ezen a meleg nyári napon amúgy is élvezet a motorozás. Amikor felhívta, nem vette fel a mobilját. Az autópálya-járőr később elmondta, hogy valami vizes folton és kavicsfordalékon megcsúszott, és bár rajta volt a sisakja, a szíját nem kapcsolta be. Hiszen csak ide ment a szomszédba. Amikor a motor megcsúszott, a sisak lerepült a fejről. Azt mondták, az ütés azonnal végzett vele. Ötvenhat évesen. A negyvenkilenc éves Sydney pedig ott maradt özvegyen. Az egész annyira valószínűtlen volt. A teljesen ismeretlen és lehetetlen helyzet végképp abszurdá vált, amikor Sydney-t felkereste a férje ügyvédje.

Andrew az apjától örökölt befektetési cég vezetője volt, emellett felelősségteljes férj, az első házasságából született harminchárom éves ikerlányai apja, és Sydney két lányának, Sabrinának és Sophie-nak a mostohaapja.

Sydney mindig is úgy gondolta, hogy az övék tökéletes házasság, és arra számított, hogy együtt fognak megöregedni. Az elmúlt tizenhat év most egyetlen percnak tűnt számára.

A temetés alatt mindvégig a két lánya állt a két oldalán. A mostohalányai, Kyra és Kellie, a másik padsorban ültek anyjukkal, Marjorie-val, aki Los Angelesből repült ide, és mindenhová Kellie férje, Geoff kísérgette őket. A közvetlen közelben laktak, három- és öt-éves fiukat otthon hagyták. Kyra New Yorkban élt az aktuális barátjával, abban a West Village-i barnatég-lás házakból álló negyedben, ahol apja a huszonötödik születésnapjára vett neki egy lakást. Ugyanakkor, hogy a másik lányával is méltányos legyen, megvette azt a házat Connecticutban, a sajátjuk közelében, amit Kellie kinézett magának. Nemrégiben ment férjhez, gyerekeket akart, és szerette a vidéki életet. A második gyerek megszületésével azonban a ház túl kicsivé vált, ennek ellenére egy ideig még a felújításában gondolkoztak, számítva természetesen Andrew segítségére.

Anyjuk, Marjorie, Andrew első felesége, tizennyolc évvel ezelőtt, amikor elváltak, LA-be költözött. Ez egy évvel korábban történt, mint hogy Andrew megismer-
te Sydney-t, aki tehát nem játszott szerepet sem a különélésükben, sem a házasságuk felbontásában, sem abban a hatalmas összegű tartásdíjban, amit Andrew Marjorie-nak fizetett. Andrew nagylelkű ember volt, azzal az asszonnyal is bőkezűen bánt, aki még két évtizeddel a különválásuk után is tele volt iránta táplált keserőséggel és haraggal. A házasságuk egyszerűen ki-
múlt. Marjorie boldogtalan, mindig mindennel elégedetlen nő volt, és mindig mindenért másokat hibáztatott. Andrew-nak végül elege lett.

Sydney kezdettől fogva könnyű célpontja volt Marjorie haragjának és féltékenységének, és az asszony sike-

resen Sydney ellen uszította az ikreket is. A lányok minden valódi ok nélkül, pusztán anyjuk rosszindulatától feltüzelve, az első pillanattól gyűlölték őt. Tizenhét évesek voltak, amikor apjuk elvette Sydney-t, egy csinos, szőke, elvált asszonyt, két gyerekkel, egy kilenc- és egy tizenegy éves kislánnyal. Sydney mindent megtett, hogy megnyerje Andrew lányait, de a vele szemben tanúsított gonoszságuk és az a kegyetlenség, ahogyan Sydney lányaihoz viszonyultak, végül elvette a bátorságát. Marjorie dühe szüntelenül szította a lányok gyűlöletét iránta, és mivel ez ellen nem tehetett semmit, végül feladta. Az elmúlt héten, amikor a fájdalomtól jóformán nem is volt magánál, és Sophie és Sabrina is mély gyászban voltak, az ikrek alig-alig szóltak hozzá, és úgy viselkedtek, mintha ő ölte volna meg az apjukat.

Jesse Barclay, Andrew ügyvédje, a temetést követő napon jött el hozzá. Sydney-nek meg kellett tudnia: vilámgyorsan eltelt tizenhat év, és Andrew semmit sem változtatott azon a végrendeleten, amit még a megismerkedésük előtt írt. Jesse látható zavarral mondta el, hogy amikor összeházasodott Sydney-vel, figyelmeztette Andrew-t, hogy tegye naprakésszé a végrendeletét. Benne meg is volt a szándék erre, de a dolog valahogy mindig elmaradt, és azt gondolta, hogy bőven van még ideje megtenni. Nem számított rá, hogy balesetben fog meghalni, és betegségtől sem tartott. Mielőtt összeházasodtak, mindketten aláírtak egy házasság előtti megállapodást, amely rögzítette a két fél külön vagyonát, és amit a férfi később szintén módosítani akart. A házasságkötésük idején mindössze negyvenéves volt, Sydney pedig épp annyi, mint most Andrew lányai.

Andrew-t akkor érte a halál, amikor még tele volt vitalitással, az üzleti életben a csúcson volt, otthon pedig szerető férjként élt Sydney-vel. Soha nem akarta volna olyan helyzetbe hozni a feleségét, amilyenben most ta-

lálta magát, egyszerűen csak milliónyi dolga közepette még nem fogott hozzá az ügyek intézéséhez. Az élet foglalkoztatta, nem a halál. Szörnyen lesújtotta volna, ha tudja, milyen helyzettel kell most szembenéznie az özvegyének. A halála pillanatáig érvényben lévő végrendelete szerint mindent a két lánya örökölt utána. Mivel a megírása idején Sydney-t még nem is ismerte, róla a végrendelet nem tett említést.

A ház, amelyben laktak, Andrew halála napjától a lányai tulajdonába került, és mihelyt tudomást szereztek róla – vagyis aznap, amikor Sydney is –, az ügyvédjük tájékoztatta Jesse Barclay ügyvédet, hogy a lányok kívánsága értelmében az apjuk halálától számított harminc napon belül Sydney-nek ki kell költöznie a házból. Huszonnégy napig maradhatott tehát az otthonukban. És mivel Andrew a végrendelete megírásakor még nem ismerte Sydney-t, és nem élt házasságban, minden műtárgyát, vagyontárgyát, befektetését, a ház teljes berendezését és minden pénzét is a két lányára hagyta. Ráadásul miután a házasság előtti szerződés eleve kizárta a vagyonszétválást, mindaz, amit Andrew a házasságuk alatt vásárolt, vagy aminek a birtokába jutott, az övé maradt, ennél fogva a lányai megörökölték tőle. Ez alól csak azok az ajándékok képeztek kivételt, amiket kifejezetten Sydney-nek csináltatott, és erre írásbeli bizonyíték is volt.

Aznap, amikor az ikrek tudomást szereztek apjuk végrendeletéről, diadalmas arccal jelentek meg a házban, és tüstént hozzáláttak, hogy leltárt készítsenek az ezüstneműről, a műtárgyakról, a régiségekről és egyéb értékekről. Kelly azon nyomban hazavitt két értékes festményt és egy szobrot, természetesen az ikertestvére engedélyével. Sydney-nek egy szót sem szóltak a dologról, ő már csak a tárgyak hűlt helyét látta, amikor dolga végeztével hazaért. Leült a kanapéra, és levegő után

kapkodott; már tudta, mi következik. Kellie és Kyra időközben megegyeztek abban is, hogy Kellie költözik be a házba, mivel neki már férje és gyerekei vannak, míg Kyra továbbra is New Yorkban akart élni.

Amióta Sydney Andrew özvegyeként tisztába jött a jogi helyzetével, egyfajta kábulatban és pánikban töltötte a napokat, szám szerint négyet, de minderről még egy szót sem szólt a lányainak. Nem akarta felizgatni őket, és még mielőtt elmondta volna nekik, ki kellett találnia, hogy mihez kezd ezután. Andrew végrendelete és az azt megerősítő házasság előtti megállapodásuk értelmében mindabból, amin tizenhat éven keresztül osztozott a férjével, ő most lényegében nem kapott semmit. Megtarthatta azokat az ékszereket, amiket Andrew vett neki, meg egy csekély értékű, kis méretű festményt, amit a párizsi nászútjukon kapott tőle. És a tizedik házassági évfordulójukra Andrew vett neki egy barátságos kis lakást Párizsban, a Bal Parton, amit az ő nevére íratott. Egy hálósobás lakás volt egy lift nélküli, elragadó régi házban, abban a városban, amelyet mindketten szerettek. Csak éppen nélkülözte a fényűző tartozékokat, amelyek vonzóvá teheték volna azok számára, akik hajlandók nagy összeget fizetni érte, ha Sydney el akarná adni.

Amikor összeházasodtak, Sydney feladta a megbecsült ruhatervezői karrierjét egy ismert divatháznál. Nehezen hozta meg ezt a döntést, de mivel a férje azt akarta, hogy szabad legyen, és így több időt tölthessen vele, váltig erőltette, hogy adja fel kimerítő, stresszes állását, amelyből a megismerkedésük előtt hét évvel történt válása óta eltartotta magát és a lányait. Az, hogy ezentúl nem fog dolgozni, ijesztő, egyben vonzó gondolat volt, mivel ily módon nemcsak Andrew-val, hanem a lányával is együtt lehet. Végül engedett a férfi nem szűnő ostromának, és egy hónappal a házasságkötésük előtt

felmondta az állását. Azóta nem dolgozott, és egy idő után már nem is hiányzott a munka. Az életük anélkül is teljes volt. Sokat utaztak, együtt is, meg a gyerekekkel is, és évente egyszer-kétszer kettesben romantikus utat tettek mindkettejük kedvenc városába, Párizsba. Jó érzés volt tudni, hogy van ott egy lakásuk, ahova bármikor mehetnek.

Andrew amúgy diszkréten, kedvesen és jóindulattal kezelte a vagyoni egyenlőtlenségüket. Vezetett egy közös számlát, amelyen mindig volt annyi pénz, hogy Sydney kifizethesse a háztartás havi számláit, és megvehessen magának bármit anélkül, hogy engedélyt kelljen kérnie rá, vagy úgy érezze, hogy jótékonykodnak vele. Andrew sohasem kérdezte meg, mit vásárolt, de az is igaz, hogy Sydney nem tartozott a költekező nők közé. Mielőtt összeházasodtak, keményen megdolgozott a pénzéért, ezért hálás volt a férfinak a könnyű életért, amit nyújtott neki, és mindazért, amit érte és a két lányáért tesz. És noha attól kezdve, hogy felmondta az állását, nem volt saját jövedelme, a férje nagylelkűsége révén tizenhat éven át jól éltek. S most hirtelen, egyik napról a másikra, szörnyű helyzetbe került. Csak annyi pénzből gazdálkodhatott, amennyi ezen a közös számlán volt, és miután a hónap végén rendezte a háztartás kifizetetlen számláit, meglehetősen csekély összeg maradt rajta. Andrew rendszerint havonta egyszer tett pénzt erre a számlára, így neki csak annyija volt, amennyi egy rövid időre elég lesz, de nem sokáig, és aztán vége. Ha a férje a vagyonának csak egy kis részét rá hagyta volna, azt beosztva eléldegélhetne, de ez eddig sohasem jutott az eszébe.

Négy napja éjszakánként ébren feküdt az ágyában, egyre a helyzetén gondolkodva, és azon töprengve, hogy mitévő legyen. Siratta a férjét, akit szeretett és most elveszített, és majd meg kell tanulnia együtt élni

ezzel a felfoghatatlan veszteséggel. Ráadásul ki kell találnia, méghozzá gyorsan, hogy miből tartsa el magát. Kell egy hely, ahol lakhat, és meg kell találnia a módját, hogy miből fizesse a lakbért és az enivalóját, miután elfogyott a folyószámláján lévő pénz. Minden más mostantól Kellie-é és Kyráé. Már megmondták, hogy megtarthatja az autóját, a ruháit, és még egy-két dolgot. A végén megnyerték a háborút, amit oly sok éven át viseltek ellene. Anélkül, hogy akarta volna, Andrew játszotta a kezükre a győzelmet azzal, hogy nem írt új végrendeletet, miután újraházasodott. Ha sejtette volna, hogy valami ilyesmi történik vele, nem bízta volna őt a lányai könyörületére. Nagyon jól tudta, milyen rosszindulattal viseltetnek Sydney iránt, sokszor a szemükre is vetette a viselkedésüket.

Sydney mindkét lányának jó állása volt, el tudták tartani magukat, de örültek, ha mostohaapjuk időnként megtámogatta őket ezzel-azzal. Sydney viszont amióta nem dolgozott, anyagilag teljes egészében a férjétől függött. Az első férje úgy hagyta ott, hogy csak a fizetésére támaszkodhatott, a lányok eltartásához is csak egy nevetséges összeggel járult hozzá. Megismerkedett egy gazdag dallasi nővel, és a válásuk után nem sokkal hozzá költözött, ezért csak ritkán találkozott a lányaival. Két év múlva az új feleségével együtt meghaltak, amikor egy zimbabwei szafarin lezuhant a kis magánrepülőgépük. Andrew apaként viselte gondját a lányoknak, amióta csak együtt volt Sydney-vel, és egészen addig támogatta őket, amíg el nem kezdtek dolgozni, és önállóan el tudták tartani magukat. Ő tette lehetővé, hogy a lányok elvégezzék az egyetemet. Az első perctől fogva csodálatosan bánt velük, és minden érdekelt, amit a lányok csináltak. És most elvesztették őt.

Sydney Andrew halála feletti őszinte gyászába belevegült a rémülete is attól, hogy most mi lesz vele,

mihez kezd, ha a folyószámlájáról elfogy a pénz, ami nagyon hamar be fog következni. Az eddigi stabil, biztonságos, sőt fényűző életéből kivette a teljes létbizonytalanság vár rá. És kikerült a munkaerőpiacról is; ahhoz, hogy könnyen munkát találhasson magának, túl sok évet töltött távol a ruhatervezés világától. És nem volt jártas a manapság elterjedt számítógépes tervezésben sem. Ő ma is a hagyományos módon, kézzel rajzolt, ami már kiment a divatból. Tizenhat éve felhagyott a szakmája művelésével, s ez olyan lemaradással járt, hogy gyakorlatilag alkalmatlan lett a folytatására. A legrettegettebb rémálma vált ezzel valósággá. Elvesztette Andrew-t, és miután hosszú éveken át egyedül tőle függött, már nem volt képes rá, hogy elstartsa magát, hacsak nem megy el éttermi felszolgálónak vagy cipőbolti eladónak. Semmi másra nem lenne alkalmas. A legfrissebb számítógépes programok ismerete nélkül még egy asszisztensi vagy titkárnői állásra sem pályázhatna. Egyedül a tervezéshez volt tehetsége, de már ezen a téren is kijött a gyakorlatból, és nem voltak meg a régi kapcsolatai.

A temetést követő éjszakákat ébren töltötte a hálószobájában, lámpafényben, sárgalapos jegyzettömbjével a kezében, lajstromba szedve, hogy mit adhatna el, és mennyi pénzt kaphatna értük. Az ékszer, Andrew ajándéka, szép volt, szerette is, de a férje sohasem vett neki komolyabb ékszereket, és ő nem is várt tőle ilyesmit. Andrew sokkal többet áldozott a műgyűjteménye gyarapítására, ami jóval nagyobb értéket képviselt. Az egyes tárgyakat közösen választották ki, és most minden darab a lányaié lesz, mivel az apjuk fizetett értük, és sohasem nyilatkozott arról, hogy ezek a tárgyak Sydney tulajdonát képezik. A párizsi lakás viszont az övé volt, mihamarabb el is akarta adni, mert ahhoz, hogy élni tudjon, szüksége lesz a pénzre. Akármennyire sze-

rette is, meg kell hirdetni. A ruháiból, ha eladja őket, nem sok pénz folyik be. És ennyi. Bármilyen más jutott az eszébe, az mind „a ház tartozéka” címszó alá került, ennél fogva Andrew végakarata értelmében Kellie-t és Kyrát illette.

Egyedül Andrew ügyvédje tudta, milyen rettenetes helyzetbe került, de Sydney megeskette, hogy titokban tartja. Nem akarta megijeszteni Sophie-t és Sabrinát, akiknek épp elég bánatot és fájdalmat okozott Andrew halála. Ha beszél nekik az egyre növekvő rémületéről, azzal nem változtat semmin, és nem segít magán.

Anélkül, hogy bárkinek szólt volna róla, a baleset után egy bő héttel beautózott a belvárosba. Egy ingatlanossal volt megbeszélve találkozója, akit az interneten talált, és aki bútorozott lakásokat hirdetett rövid bérleti időre. Három hét múlva ki kell költöznie a connecticuti otthonából. Megpróbált tiszta fejjel gondolkodni és tervet készíteni, mert tudta: az ikrek nem engednék, hogy egyetlen nappal is tovább maradjon a házban. Miután megnézett öt nyomasztóan sötét lakást a messzi Upper East Side lehangoló, elhanyagolt épületeiben, talált egy kis lakást egy hálószobával, amihez tartozott még egy egészen kicsi szoba is, mint mondták, akár gardrób, akár iroda, akár gyerekszoba céljára. Ide bepakolhatná a bedobozolt holmijait. A bére elfogadhatónak tűnt, igaz, a ház csúnya volt, légkondit nem szereltek be, és a kicsi konyhát a nappaliban alakították ki. A bútorok zöme vadonatúj volt az IKEA-ból, a többit használtan vették. Az ingatlanos elmondta, hogy a tulajdonos egy évre külföldre ment tanulni, és hajlandó hónapról hónapra kiadni a lakást.

Sydney tudta, hogy a lányai meg fognak döbbsenni, ha meglátják a lakást, de egyelőre nem kell tudniuk róla, hogy milyen körülmények közé jutott. Ha a párizsi lakást sikerül eladnia, az érte kapott pénz remélhetőleg

kitart addig, amíg talál valami állást. Szüntelenül emlékezett magát, hogy negyvenkilenc évesen még elég fiatal ahhoz, hogy új életet kezdjen, de amikor aláírta a bútorozott lakás bérleti szerződését, a szíve olyan nehéz volt, mint a kő. Ellenőrizniük kellett a fizetőképességét, de az ingatlanügynök megnyugtatta, hogy mire szüksége lesz a lakásra, úgyis minden rendben lesz. Ennek hallatán Sydney-re heves szívdobogás jött rá, és a gondolatra, hogy fel kell adnia a házat, amely ennyi éven át az otthona volt, szédülés környékezte.

Aznap este, amikor visszaérkezett Connecticutba, hozzálátott, hogy összecsomagoljon a párizsi utazásra. Délután e-mailezett egy párizsi ingatlanügynökségnek, és megállapodtak, hogy két nap múlva találkoznak az ottani lakásban. Az ügynök nem támogatta az eladási szándékát. Sydney meglehetősen zaklatott lelkiállapotban épp azt latolgatta, hogy milyen ruhákat vigyen magával, amikor csengettek. Meglepődött az ajtóban álló nő láttán, akit évek óta ismert, de akivel sohasem volt szoros kapcsolatban. Feltűnt neki a temetésen, és már akkor is meglepődött. A gyerekeik együtt jártak iskolába, azóta meg hébe-hóba összefutottak az élelmiszerboltban. És most ott állt az ajtóban, a kezében egy doboz süteménnyel, amit Sydney felé nyújtott.

– Hazafelé tartottam, és gondoltam, beugrom, hogy lássam, hogy vagy. Ettél ma már? – kérdezte Veronica őszinte aggodalommal, mintha jó barátnők lennének. Pár évvel idősebb volt Sydney-nél, évekkal ezelőtt elvált. Csinos nő volt, rendszeresen teniszezett, amivel sikerült megőriznie az alakját, de túl sokat beszélt, és Sydney-nek sem kedve, sem energiája nem volt a csevegésre, miután egész nap lakásokat nézett New Yorkban. Nyomasztotta őt új, kiábrándítóan kicsi otthonának kiválasztása, arra pedig gondolni sem mert, hogy mit fognak szólni a lányai, ha meglátják.

– Jól vagyok – felelte elcsigázottan. Nem akart udvariatlannak mutatkozni, de be sem akarta invitálni Veronicát. – Egész nap a várost jártam az elintéznivalóim miatt. És most épp csomagolok. Nemrég értem haza.

Sötét volt mögötte a lakásban, de Veronica nem akarta megérteni a célzást. Láthatóan el volt szánva rá, hogy kinyújtja a kezét Sydney után, akinek viszont semmi kedve sem volt látogatót fogadni, főleg nem olyat, akivel évek óta nem akadt dolga, és egyébként sem álltak soha közel egymáshoz.

– Mész valahova? A lányokhoz, a városba? Bármikor szívesen itt alszom, ha nem akarsz egyedül lenni.

Sydney erre vágyott a legkevésbé. Noha biztosra vette, hogy az ajánlat jó szándékú, tolakodónak érezte.

– Nem, rendben vagyok. Párizsba utazom, rendeznem kell az ottani lakásunk dolgát.

– Odaköltözöl? – kérdezte kíváncsian Veronica, miközben továbbra is az ajtóban álltak. Veronicának hirtelen eszébe jutott, hogy hátha Sydney el akarja adni a házat, amelyben Andrew-val éltek. Nagy telken álló gyönyörű ház volt, nagyon szép kerttel, de sok idő, ember és pénz kellett a fenntartásához és a gondozásához, ami Andrew nélkül a magára maradt Sydney-nek nehézséget okozna.

– Nem, nem költözöm Párizsba – felelte Sydney egy sóhajjal, és lemondóan hátrált kicsit, hogy Veronica beléphessen, amit ő meg is tett nyomban, és követte Sydney-t a konyhába. Sydney megkínálta jegesteával, és pár percre letelepedtek a fekete gránitpult mellé. Mialatt Sydney berakta Veronica ajándékát, a quiche-t a hűtőszekrénybe, Veronica a párizsi lakás felől kérdezgette. – Nem tudom elképzelni, hogy Andrew nélkül lakjam ott. Az a lakás különleges hely volt számunkra – magyarázta Sydney, majd elkeseredetten hozzátette: – El fogom adni.

– Lassítanod kéne – intette Veronica komolyan. – Tudod, azt mondják, hogy az ember ne hozzon ehhez hasonló fontos döntéseket egy évig, miután elveszített valakit. Meg fogod bánni. Lehet, hogy később kedved lesz néha ott időzni, vagy New Yorkban Sophie-val és Sabrinával. A helyedben én nem tennék elhamarkodott lépéseket.

Sydney egy hosszú percig tétovázott, mielőtt válaszolt volna. Nem akart részleteket Veronica orrára kötni, sem a bizalmába avatni őt, de végül így is, úgy is meg fog tudni sok mindent.

– A helyzet ennél bonyolultabb. Ezt a házat az ikrek örökölték. A hónap végén kiköltözöm. Kellie és a családja költözik ide. A többit megpróbálom kitalálni. – De hiába igyekezett úgy előadni, mintha valami hétköznapi dologról lenne szó, nem pedig az őt ért csapásról, az elképedt Veronica úgy csapott le a hírre, mint macska az egérre.

– *Kiköltözől?* Három héten belül? Nem maradhatsz itt fél vagy egy évig?

Elszörnyedve hallgatta, hogy Andrew lányai örökölték a házat, nem pedig a felesége. Sydney megpróbált nyugodtan és könnyedén beszélni a dologról, mintha eleve számított volna rá. Kínos lett volna másképp tennie, elárulnia, mennyire felzaklatta ez a fejlemény. Az Andrew iránti tiszteletből jó képet akart vágni hozzá Veronica előtt, aki mohón várta azt az információt, amit Sydney nem akart megadni neki. Egy quiche-ért cserébe szeretett volna bizalmas értesülésekhez jutni. És Sydney emlékezett rá, hogy a nő milyen pletykafészek.

– Ha költöznöm kell, akkor ezzel az erővel most is megtehetem – jelentette ki bátran. – Egyébként is el kell rendeznem egyet-mást Párizsban.

– Azt a lakást is ők örökölték? – kiáltott fel a minden részletre kíváncsi Veronica megbotránkozva.

– Nem, Párizst ajándékba kaptam Andrew-tól. De ez a ház mindenestől az övék.

Veronica sokáig hallgatott, és miközben nézték egymást, Sydney csak azt kívánta, bár mielőbb elmenne.

– De legalább élvezni fogod, amikor majd új házat vagy lakást veszel, és berendezed – próbálta optimistán felfogni a helyzetet Veronica. Sidney nem fűzött hozzá megjegyzést, de nyilván semmit sem fog vásárolni a lakásba, ha enni is akar. – Mikor utazol?

– A holnap éjszakai járatral. De pár nap múlva visszajövök. – Azzal felállt, remélve, hogy ezáltal lökést ad Veronicának a távozásra. Ez a beszélgetés még jobban elkedvetlenítette, és Veronica végre vette a lapot, így elindulhattak az ajtó felé.

– Hívj fel. Elmehetünk együtt ebédelni, vagy segíthetek összekötni a házban.

Sydney nem szerette volna, ha nézőközönség előtt kell az ikrek kedvéért darabokra tépnie az életét. Épp elég volt elviselni őket, amint ki-be járnak a házba, hogy ellenőrizzék az ezüstműt, a kristályokat és a műtárgyakat. Az utolsó napokat egyedül akarta tölteni az otthonában, békében gyászolva az elvesztett életét. Nemcsak a szeretett férfit veszítette el váratlanul, hanem az életmódját, az otthonát, a férjes asszony státuszát, és egy kicsit önmagát is. Mert ki volt most ő, Andrew nélkül? Ő, aki eddig egy dúsgazdag férfi felesége volt, egyik napról a másikra nincstelenné vált. Úgy érezte magát, mintha egy magas szikláról mély szakadékba zuhant volna.

Veronica búcsúzóul megölelte, aztán elment, Sydney pedig, aki rosszabbul érezte magát, mint mielőtt a látogatója beállított, visszament az emeletre, hogy befejezze a csomagolást. Azután e-mailben megírta a lányainak, hogy néhány napra Párizsba repül. Az éjszakát a szorongástól ébren töltötte.

Reggel Veronica felhívta, hogy újra elmondja, mennyire sajnálja a ház miatt.

– Egész éjjel egy szemet sem aludtam, úgy aggódtam érted – mondta, és Sydney nem árulta el neki, hogy ő sem aludt. Nem látta értelmét. És nem akarta, hogy Veronica tudja, mennyire feldúlja őt a ház dolga, és hogy miért. Nem tartozott rá.

Később a fiatalabbik lánya, Sophie telefonált.

– Miért mész most Párizsba, anya? Mire ez a nagy sietség?

– Szeretném, ha minden el lenne rendezve, és itt olyan szomorú az élet egyedül. Pár nap Párizsban jót fog tenni nekem. – Megpróbált vidámságot színlelni, és megígérte, hogy telefonálni fog, mihelyt hazajött.

Sabrina, az idősebb lánya, az értekezletek szünetében válaszolt SMS-ben, hogy vigyázzon magára, legyen nagyon óvatos most, hogy egyedül utazik. Mindkét lánya aggódott érte, ami mind a hármuk számára újdonság volt. Eddig sohasem okozott gondot nekik, és nem volt jó érzés, hogy most sajnálják. Pedig a házról még nem is tudtak. Azt tudták, hogy Andrew rájuk nem hagyott semmit, de el fognak szörnyedni, ha megtudják, hogy a felesége sem örökölt semmit utána. Hogy minden az ikreké lett, akár megérdemelték, akár nem. És Sydney meg a lányai tudták, hogy nem, semmi esetre sem érdemelték meg.

A reptéri busszal épp idejében ért ki a repülőtérre, hogy felszálljon az este tíz órakor induló párizsi gépre. Business osztályra váltott jegyet, noha Andrew-val mindig az első osztályon repültek. De azok az idők elmúltak. És most csak aludni akart az úton, semmi mást.

A gépen komplett vacsorát kínáltak, de nem kérte. Igaz, hogy otthon sem evett, de nem volt éhes, és ilyen későn nem akart végigenni egy ötfogásos menüt. Hátradöntötte az ülést, és becsukta a szemét. Közben

felidézte azt a fél évvel ezelőtti utat, amikor Andrew-val a szilvesztert megünnepelni repültek Párizsba. Az emlék könnyeket csalt a szemébe, amelyek a szempillái alól kigördülve leperegtek az arcán. A repülőgép egyenletes zúgása végül elaltatta, és mire felébredt, épp készültek leszállni a Charles de Gaulle-on, ezért a stewardess megkérte, hogy állítsa vissza ülő helyzetbe a székét. Párizs fölött ragyogott a nap, és a sima leszállás után nem sokkal már a poggyászkiaadóban várakozott a bőröndjére. Most nem VIP-ként utazott, mint Andrew-val, hanem egyedülálló nőként, aki azért jött a francia fővárosba, hogy eladja a lakást, amit úgy szeretett.

Amikor beszállt a taxiba, és talán utoljára megadta a sofőrnek a címet, megpróbált nem gondolni arra, hogy milyen jó volt, és mennyit nevettek, amikor legutóbb kettesben jártak itt.

Második fejezet

Sydney egyetlen nap leforgása alatt elintézte a dolgot Párizsban. Találkozott az ingatlanügynökkel, aki nyíltan és őszintén beszélt vele. Elmondta neki, hogy a mostani franciaországi politikai légkörben, ahol a magas adók mellett számolni kell egy agresszív vagyondóval is, a franciák évek óta igyekeznek átköltözni Belgiumba és Svájcba. A minőségi ingatlanokat elsősorban az Oroszországból, Kínából és az arab országokból jövő vevők vásárolják fel, akik az Avenue Montaigne vagy a tizenhatodik kerület mutatós, sőt fényűző lakásaira pályáznak. Ráadásul az utóbbi időben nem annyira Párizsban, mint inkább Londonban keresik az ingatlanokat, mert félnek, hogy a franciák még külföldiként is megadóztatják őket. A kormány mindenkitől, akitől